

La lliga dels llibres

**SELECCIÓ BIBLIOGRÀFICA
PER A L'ALUMNAT DE
CINQUÈ DE PRIMÀRIA**

Biblioteques de L'Hospitalet

L'Hospitalet de Llobregat
Curs 2011-2012

Cornèlius i el rebost d'impossibles

Carles Sala

Ed. La Galera

Barcelona: 20

El poble de Tort està perdut al capdamunt de les muntanyes de la vall Beneita. Allà hi viu la Mar, una noia que conviu amb el seu avi Lluc. L'avi és cec però té una especial habilitat per assabentar-se de tot el que passa al seu voltant.

Al poble hi viuen un seguit de personatges curiosos, cadascú amb les seves dèries i singularitats.

Un dia arriba al poble en Cornèlius. L'acompanya un noi, en Tobies, i una cabra. Arrosseguen un carretó misteriós. S'instal·len al poble i munten una mena de botiga que anomenen "el rebost d'impossibles". No vénen res però ofereixen a qui ho desitja uns beuratges de son, calma, decisió, paciència, valentia, xerrera, tímida, prudència, por, delicadesa, etc.

A poc a poc, els veïns i veïnes van acostant-se al rebost i cadascú hi troba allò que li falta per ser més feliç, però les persones són ambicioses i mai no en tenen prou. Allò que, en un principi és una benedicció per al poble, sembla que pot acabar malament.

Novel·la amb una bona trama, escrita en capítols curts que acaben amb una intriga i en comencen una altra. Una història d'aventures fantàstiques amb uns personatges molt ben caracteritzats.

Abans d'entrar al local, vaig aixecar la vista per tornar a llegir el rètol que coronava la porta: CORNÈLIUS, REBOST D'IMPOSSIBLES.

A l'instant, un intens calfred em va recórrer l'espinada. No tenia la més petita idea del que aquells mots volien dir, ni tampoc de què era el que ens esperava l'interior de la Casa Estreta. Però alguna cosa em deia que, a partir d'aquell moment, a Tort ja res tornaria a ser com abans.

El señor Silvestre

Silke Lambeck

Ed. Takatuka

Barcelona: 2009

En Maurici i la seva família han canviat de ciutat. Tot és nou i diferent i les coses no semblen anar-li gaire bé perquè a l'escola hi ha un company que l'empaïta i el molesta i la mare té un nou cap força antipàtic.

Un dia en tornar de l'escola es troba amb el senyor Silvestre, un veí alegre i positiu que l'ajudarà a veure la situació amb nous ulls. En aquest primer encontre fan un pic-nic a l'escala mentre esperen que tornin el pare i el germà d'en Maurici. Mentrestant, el senyor Silvestre li explica un seguit d'històries fascinants com la del seu amic Alfons que tenia un elefant a casa o la de la Pipa Cortés que fa uns gelats magnífics.

A partir d'aquell dia en Maurici i el senyor Silvestre es faran molt amics, aniran junts al parc a buscar el petit tigre o berenaran l'especialitat dels senyor Silvestre (galetes de taronja angleses fetes amb taronges andaluses de mitjanit).

Una novel·la ben escrita, amb tocs d'humor i farcida de les sentències del senyor Silvestre, un dels dos personatges principal que ha aparegut amb una missió molt especial, com es comprova en el darrer capítol. El rerafons ens mostra una manera d'anar pel món amb l'alegria per bandera i el convenciment que res no és impossible.

Una nova aportació a la fantasia més pura i tradicional de la literatura infantil. Els enginyers amb què el personatge afronta i transforma la realitat del nen atrauran i sorprendran els lectors, de ben segur.

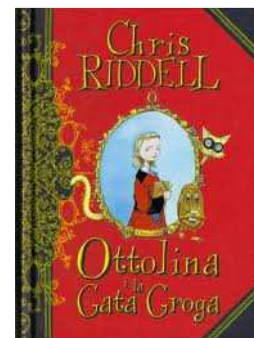
— La gente es así —dijo el señor Silvestre moviendo la cabeza—, pueden pasar las cosas más singulares y ni se enteran.

Ottolina i la Gata Groga

Chris Riddell

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2008

Mentre els pares de l'Ottolina viatgen pel món col·leccionant coses interessants, la noia s'està al seu apartament en companyia del senyor Munroe, un personatge petit i pelut.

Tots dos se les empesquen per resoldre enigmes i casos que passen a la seva ciutat.

Un dels misteris que han de resoldre és la desaparició d'uns gossos. Amb habilitat i enginy preparen un pla per salvar els gossos que han caigut en mans de la Gata Groga.

Aquest llibre de Chris Riddell es llegeix amb facilitat. No obstant, no s'ha de tenir pressa en passar planes perquè l'observació dels dibuixos farcits de detalls són una part principal de la història.

Narració humorística, amb un humor molt anglès però comprensible.

El senyor Munroe llegia el diari assegut a la butaca Beidermeyer. Moltes vegades, quan no es podia adormir o quan tenia malsons de Noruega, es posava a llegir el diari. Li agradava la secció de viatges, perquè sempre hi sortien illes tropicals i platges assolellades.

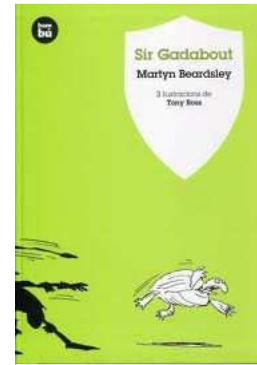
A l'Ottolina li van cridar l'atenció unes pàgines. Va agafar unes tisores dentades balineses de la col·lecció de tisores i va retallar amb molta cura uns articles que va guardar a dins del quadern.

Sir Gadabout

Martyn Beardsley

Ed. Bambú

Barcelona: 2010

De la cort del Rei Artur i els cavallers de la Taula Rodona se n'han escrit moltes històries i les seves llegendes han estat admirades durant molts segles. Tothom ha sentit a parlar d'Ivanhoe, de Lancelot, de Merlí i de la reina Ginebra. Però allà també hi havia un Cavaller anomenat Sir Gadabout que va ser conegut perquè era el Pitjor Cavaller del Món, el més desastrós de tots els Cavallers que es puguin imaginar.

La novel·la, la primera de la sèrie, ens presenta a Sir Gadabout, al seu cavall i al seu fidel ajudant. Ens situa el personatge en situacions habituals com pot ser una justa, un torneig a llança, o en moments aparentment fàcils de resoldre com pot ser baixar un gat d'un arbre.

Un dia la reina Ginebra desapareix i Sir Gadabout i Sir Lancelot són enviats a la seva recerca. Aquí s'inicien un seguit d'episodis esbojarrats farcits de situacions còmiques.

Una novel·la fàcil de llegir que ens fa riure a cada plana, ben explicada. Les il·lustracions de Tony Ross són el complement perfecte per a aquesta aventura.

Així doncs, als dos cavallers no els quedava més remei que acabar la lluita a peu. Van desembeinar les enormes espases que duien i van avançar l'un cap a l'altre. Sir Gadabout va pensar que podia provar d'espantar Sir Lancelot. Va adoptar una postura amenaçadora i va brandir l'espasa mentre cridava ben fort: "AUUHH!". Sir Lancelot immediatament va fer un cop lleuger amb l'espasa i va tallar l'orella esquerra de Sir Gadabout.

Les notes secretes de la Wanda

Dagmar Geisler

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2011

La Wanda és una nena que té deu anys i viu amb la seva mare. Tot va prou bé fins que a la casa del costat arriba una nova família per instal·lar-s'hi. Es tracta precisament de la família d'en Fabian Schilling, un company de classe molt saberut i a qui ella no suporta. Amb l'ajut de la seva millor amiga, la Katti, prepararà un pla secret per fer-los fora del veïnat.

Però les coses es compliquen molt perquè les mares respectives fan amistat i la Wanda es veu obligada a compartir algunes estones amb en Fabian, que resulta ser força diferent a com ella l'ha imaginat.

Una novel·la escrita amb humor, anotacions constants (les notes secretes) i il·lustracions divertides que fan molt agradable la lectura.

Les notes secretes de la Wanda va rebre el premi al llibre alemany més bonic. Hi ha una segona part anomenada *les sorpreses de la Wanda*.

No sé ben bé com, acabem parlant de l'escola. De cop i volta, en Fabian es posa de mal humor, com si li haguessin tallat el bon rotllo.

—Què tens? – li pregunto -. Ets els favorit de la Schmitz. A tu rai, que no et pot passar res.

—Aquest és el problema, justament – diu, sospirant -: em tracta com si fos un alumne modèlic.

—És que ho ets.

—No ho sóc! – protesta en Fabian en veu baixa.

—I que ets sinó? Ho saps tot, fins i tot coses que encara no hem treballat a classe. I per això la Schmitz ens pren per idiotes els altres. A més, sempre et portes bé.

—No sóc cap alumne modèlic!

En Tolstoi, un conte de fades

Hanno

Ed. Takatuka

Barcelona: 2010

La novel·la ens narra la història d'un immigrant que dorm al carrer i no té res. Al principi, la nena protagonista i la seva germana es limiten a creuar-se amb aquest sense sostre, de nom Tolstoi, tots els matins. Li deixen una mica de menjar, i intenten establir una comunicació, malgrat la dificultat de l'idioma. Uns dies més tard, el pare de les nenes els ofereix la possibilitat que en Tolstoi els acompanyi a la seva segona residència on es quedarà a viure.

No obstant això, en tots els contes de fades hi ha un dolent. En aquest és la llei. Tolstoi s'integra, sí, però ho fa al marge de permisos i burocràcies. I això malmetrà les seves possibilitats de quedar-se al seu país d'adopció. Narració realista, amb tocs d'humor, sempre sota la mirada d'una nena que ens porta cap a la reflexió i ens presenta un món real en què el lector creix amb la lectura i intueix els molts camins que queden per fer.

Jo no sé vosaltres, però jo, des que sóc prou gran per haver copsat que la gent dorm al carrer, se'm fa estrany. Hi ha alguna cosa que coixeja, oi?! Tots aquests despatxos a la ciutat, il·luminats com platós de cinema i que a la nit són buits. Amb totes les segones residències que, deu mesos a l'any, només acullen un grapat de ratolins i fins i tot aranyes... Quan hi penso, se'm fa estrany. Si hi penso, és perquè, nosaltres, també en tenim una, de casa d'aquestes. La Teuleria, es diu.

Mi mamá está en América y ha conocido a Buffalo Bill.

Jean Renaud i Émile Bravo

Ed. Ponent Mon

2008

La narració comença el primer dia d'escola del protagonista, el primer dia de primària. No coneix els companys, està sol i té vergonya.

De mica en mica, capítol a capítol anirem coneixent la vida d'aquest infant, en Jean, i de tot el seu món: un germà petit amb el qual disfruta jugant i barallant-se amb els coixins, un company de classe tan perdut com ell, una nena veïna un parell d'anys més gran amb qui comparteix bons moments i d'altres no tan bons, un pare seriós i poc comunicatiu, una cangur adorable, una mestra a punt de jubilar-se, uns avis molt estranys, etc.

Ah! I una mare absent. En Jean no sap on és però pensa que viatja pel món i li envia postals des dels llocs més inversemblants. La realitat és una altra i, a mesura que anem avançant en la història, l'anem descobrint.

Un còmic de cent vint planes, ben dissenyades, com antigues, que li donen més emotivitat a la història.

Lo que no me gusta del colegio es el recreo. A veces juego a las canicas con mis amigos. Me encanta jugar a las canicas con mi hermano, siempre gano. Pero odio jugar a las canicas con los de mi clase, siempre pierdo.

Otras veces jugamos al fútbol. Me encanta jugar al fútbol. Pero los otros me dicen que le doy al balón muy mal y me ponen de portero. Además, parar los tiros duele.

Y otras veces hablamos de los que hemos visto en la tele. Me encanta la tele. Pero, en casa, mi papá no quiere que la veamos. Dice que no es bueno para el colegio. En cualquier caso, no ver la tele no es bueno para el recreo.

Els Ambigú i el cas de l'estàtua

Flàvia Company

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2010

Tres joves d'entre quinze i disset anys comparteixen un espai al soterrani de la llibreria de llibres de segona mà Ambigú, propietat d'en Bernardo. Són l'Esther, en David i en Sebastià i la seva afeció és resoldre casos misteriosos, la qual cosa els comporta molts problemes.

En aquesta aventura descobreixen uns objectes que els porten directament a *la Pietat*, una de les escultures més conegudes de Miquel Àngel i que segons conta la llegenda amaga un tresor al seu interior.

Però el seu descobriment arriba a oïdes d'en Sírius, un personatge malèfic i poderós que farà tots els possibles per fer-se amb el tresor.

És una narració d'aventures policiaques que combina l'acció amb els enigmes. Segueix un fil argumental lineal i fa de bon llegir.

L'Esther no havia pogut esperar en Sebas i en David. Havia comprovat, a punt d'un atac de nervis que, en efecte, el text important apareixia quan al llibre se li acostava un vidre de color verd. Era un text invisible a l'ull humà. Necessitava el filtre verd, per aparèixer. Enginyós, va pensar l'Esther. L'amo de llibre, millor dit el seu autor, era enginyós. Primer l'obertura de la capsula mitjançant l'alfabet rus i ara la revelació del text mitjançant aquell truc. Devia ser important, el contingut del volum, o tot plegat era només un joc?

El hombre que plantaba árboles

Jean Giono

Ed. Duomo

Barcelona: 2010

El hombre que plantaba árboles narra la història d'un pastor que, amb la seva voluntat i esforç, converteix una terra deserta i abandonada en un meravellós bosc.

El narrador ens explica com l'any 1913, en una excursió per la Provença va travessar una zona àrida en la que no creixia res i en la que era impossible trobar aigua. Pobles abandonats mostraven que en aquell lloc una vegada van viure homes, però d'ells ja només quedaven les ruïnes de les seves cases. Enmig d'aquesta desolació, troba un pastor amb el qual passa un parell de dies mentre li explica la seva principal ocupació: plantar arbres.

Cada dia prepara i planta glans de roures en la immensitat deserta de les muntanyes que l'envolten. Ha preparat igualment un viver de faigs i pensa preparar bedolls per sembrar a les valls.

Gràcies als arbres les fonts tornaran a fluir, tornaran els homes i recuperaran les terres de conreu, els horts, els prats i els jardins, sense saber que tota aquella abundància la deuen a la feina callada d'un home que estima la terra i sap com retornar-la a la vida.

Se llamaba Elzéard Bouffier. Había sido propietario de una granja en la llanura. Allí había construido su vida. Había perdido a su único hijo, y luego a su mujer. Se había retirado a la soledad y se deleitaba viviendo sin prisas, con sus ovejas y su perro. Consideraba que estas tierras estaban muriendo por falta de árboles. Y añadió que, como carecía de ocupaciones más importantes, había decidido poner remedio a ese estado de cosas.

Versos que el viento arrastra

Karmelo C. Iribarren

Ed. El Jinete Azul

Madrid: 2010

Versos que el viento arrastra és un llibre de poemes molt càlid i ple de tendresa i evocacions d'objectes quotidians.

L'autor atura la seva mirada en els aspectes de la realitat que ens envolta però que sembla que estiguin amagats i que, un cop descoberts ens revelen un món fascinant i meravellós.

Són poemes senzills, entenedors, que enganxen de seguida. Només cal obrir la primera pàgina i llegir: *Los libros no son para mirarlos, son para tocarlos, abrirlos, y leerlos, que es como entrar en ellos.*

A partir d'aquest moment, i també gràcies a les fantàstiques il·lustracions de Cristina Müller, augmenta el desig de continuar llegint. Són unes imatges de gran simplicitat, molt esquemàtiques, subtils però que amplifiquen el significat dels poemes.

Bolsa de plástico

*Mírala
ahí
en mitad de la calle
sola
quieta
temerosa
de que aparezca el barrendero
soñando
con un poco de viento
para sentirse
nube.*

El meu germà el geni

Rodrigo Muñoz Avia

Ed. Edebé

Barcelona: 2010

Gracian Mangionne és el germà de la Lola, i és un geni del piano. La Lola té deu anys, és defensa a l'equip de futbol de l'escola i és l'única nena que juga a la lliga escolar.

Els pares de la Lola són músics, i aquest és el tercer any que l'han apuntat a classes de violí. Per tocar el violí, cal molta concentració i relaxació. Per això, la Lola creu que és un instrument massa difícil per a ella. Sempre que és a classe de violí, el seu pensament imagina que està enmig del camp de futbol preparant noves tàctiques.

Aviat tindrà un dilema gran quan el seu germà Gracian participi al concurs per a joves pianistes més important d'Europa, justament el mateix dia que ella ha de jugar contra l'equip que va primer a la lliga. El dilema que se li presenta a la noia és gran perquè els seus pares l'obliguen a anar a veure el concurs però ella no es vol perdre el decisiu partit de futbol.

A la *Lliga del llibres* ja vam poder gaudir d'una obra d'aquest autor: *Els perfectes*.

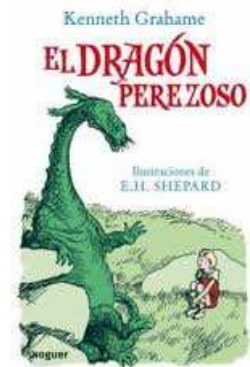
Sempre que vaig caminant pel carrer jugo a saltar les rajoles de tres en tres o de quatre en quatre, i m'imagino que bato el rècord mundial de salt de llargada. També ho faig a peu coix o amb els dues cames juntes. O tirant la pilota cap amunt al mateix temps i agafant-la quan cau.

El dragón perezoso

Kenneth Grahame

Ed. Noguer

Barcelona: 2010

El dragón perezoso és un divertit i agradable conte, escrit fa més de 100 anys per Kenneth Grahame, més conegut per la novel·la *El vent entre els salzes*. Ens narra la història d'un drac que s'acaba d'instal·lar a prop del poble. Tothom fa les seves fabulacions i imagina desastres sense saber que el drac és, en realitat, gandul i tranquil. Pel seu cap no passa menjar-se a ningú, ni segrestar princeses o barallar-se amb cavallers; Al drac el que li agrada és la bona educació, la poesia i els bons costums. Per això, quan sant Jordi arriba amb la intenció d'eliminar a la feroç bèstia i veu al pacífic animal, té una sorpresa i un problema. Com enfrontar-se contra qui no vol lluitar? Com batallar contra qui només vol escriure versos? Afortunadament, un nen ajudarà als protagonistes a arribar a un acord feliç, amb el qual tots sortiran guanyant. El missatge que tanca el llibre és actual: el diàleg i la bona voluntat de les parts poden evitar el conflicte.

-Pero dragón, por favor -imploró el niño-, no me seas obtuso y cabezota. En algún momento tendrás que enfrentarte a él, no sé si te das cuenta: él es San Jorge y tú el dragón. Cuanto antes resolvamos el tema, mejor; luego ya seguiremos con los sonetos.

-Mi querido hombrecito -replicó el dragón con solemnidad-, a ver si te entra en la cabeza de una vez por todas: yo no puedo ni quiero pelear. No lo he hecho en la vida, así que no pienso empezar ahora sólo por darte a ti el capricho.

Set raons per estimar els meus pares

Jaume Cela

Ed. Cruïlla

Barcelona: 2011

En Nil va néixer en una carnisseria, el propietari de la qual, com que li té una estimació especial, cada any pel seu aniversari li fa un regal. Aquest any li ha regalat una llibreta i li ha proposat que l'empleni amb set raons per les quals estima els seus pares. Aquest és l'inici de la novel·la que és el diari on el nen va escrivint les set raons i les explicacions dels seu món particular.

Les relacions amb els seus pares, les àvies, el seu germà, els companys d'escola i els veïns formen part d'aquest diari realista escrit amb clau d'humor.

Cada capítol presenta una de les set raons que van des de "perquè em van posar un nom curt" fins a "perquè fem concursos de pets".

De lectura fàcil i vocabulari entenedor.

Amb aquesta història en Jaume Cela va guanyar el darrer premi Vaixell de Vapor.

Doncs jo estic content de tenir un nom curt i quan anava a P4 ja sabia escriure'l, perquè només té tres lletres. Hi ha nens i nenes que tenen uns noms molt llargs i els va costar més que a mi aprendre a escriure'ls. Per exemple, el nen més alt de la classe es diu Álvaro Augusto i no va néixer aquí, va néixer a un país que es diu Equador, i que està més lluny que Egipte. Allí no hi ha cocodrils, ni sorra i em sembla que mòmies tampoc.

La meva vida és un conte

Janet Tashjian

Ed. McMillan

Barcelona: 2010

La meva vida és un conte ens narra l'estiu d'en Derek un noi a qui no agrada gaire llegir. Ell preferiria anar un campament on pugui practicar amb el monopatí, o fer bromes al veïnat, o fins i tot marxar de vacances amb el seu millor amic. La idea de quedar-se a casa amb els llibres que li fan llegir a l'escola no el convenç gens.

En Derek viu amb la seva mare que és veterinària i el seu pare que es guionista de pel·lícules.

Un dels primers dies d'estiu descobreix una notícia que li inquieta. Fa referència a una noia trobada morta en una platja llunyana fa molt de temps, precisament a la platja on ells anaven a estiuajar. La recerca del misteri que envolta aquella desgràcia serà la preocupació que ocuparà el seu temps.

Una novel·la que segueix la moda actual que va iniciar en Greg amb el seu diari i que té molta acceptació entre els joves.

Acompanyen la narració unes il·lustracions que volen ser com un diccionari de les paraules complicades o estranyes.

Fins i tot si són vacances d'estiu, no em fa res acompanyar el pare a al feina. És un artista que dibuixa guions gràfics per a pel·lícules, i avui li toca treballar amb el director d'una pel·lícula de terror. És molt divertit passar el dia en un rodatge ple de parts del cos de plàstic i serres elèctriques escampades. Mentre el pare parla amb el director sobre com vol que sigui el guió gràfic, empijo l'home dels accessoris perquè m'expliqui com fa la sang de mentida.

Barro de Medellín

Alfredo Gómez Cerdá

Ed. Edelvives

Barcelona: 2009

El Camilo i l'Andrés són dos nens que viuen en un barri pobre a la ciutat colombiana de Medellín. El seu futur està marcat pel seu origen social i familiar i les perspectives són dolentes: l'exclusió social i la presó. Tenen 10 anys i no van a escola. Els seus pares beuen i són lladres. Les seves mares sofreixen la mateixa violència que ells o, qui sap, encara més. Malgrat tot, els infants són feliços. Cada vegada que hi ha una tempesta ha de cobrir de fang la seva casa perquè ningú s'adoni que està aixecada amb maons robats mentre constrüen la nova biblioteca, orgull del barri juntament amb el *metro cable*.

Els nois passen el dia vagant pels costeruts carrers, enginyant-se-les per aconseguir aguardent per al seu pare o discutint sobre si és el millor barri del món, si una ciutat es pot tornar boja o si de majors seran lladres.

Per casualitat, un dia entren a la biblioteca i en Camilo aprofita per robar un llibre. En veure la facilitat i el bon resultat, repeteix, fins que la bibliotecària els descobreix... si és que no els havia descobert abans.

Los dos se dirigieron hacia la salida, pero antes de llegar a ella Camilo cambió de dirección y se acercó a una de las estanterías. Se detuvo ante ella y comenzó a pasar la mano sobre el lomo de los libros. Andrés lo siguió y no dejaba de sorprenderse por la actitud del amigo.

-¿qué hacer? -le preguntó.

- Miro estos libros, ¿no lo ves?

- ¿y para qué los miras?

- Voy a robar uno.